

tiæ, aut scientiæ infusæ in Christo, non dicentur (juxta modum loquendi Capreoli, et fundamentum ejus) qualitates intentionales, reales: sed quia in suo genere sunt principia proxima principalia suorum actuum, et non instrumentalia, et sunt consistentia, seu durabilia, et non transeuntia. Nullæ autem ex illis qualitatibus sunt diffusivæ qualitatuum instrumentalium intentionalium, per quas suam virtutem intellectualem communicent. Quis non hoc fingat, vel admittat? Et ratio est eadem, quæ de naturali lumine intellectus; quia videlicet immediate tantum sunt activæ suorum actuum immanentium in eadem potentia. Sicut etiam habitus acquisiti non possunt transfundere in alium suam virtutem agendi, nec efficiendo similem habitum, nec qualitatem transeuntem, et instrumentariam communicando; cur enim potius hoc, quam illud habitui, ac lumini gloriæ, vel alio supernaturali tribuetur? Est ergo hic modus parum credibilis, et minus intelligibilis.

20. *Quintus modus explicandi.* — Quintus modus fingit, Angelum illuminantem confortare intellectum illuminati per quamdam ordinationem, vel conjunctionem suæ virtutis intellectivæ cum virtute alterius. Hic modus attribuitur D. Thomæ, d. quæst. 105, art. 1, quia explicando, quomodo unus Angelus illuminet alium, et confortet intellectum ejus, utitur exemplo, dicens: *Sicut enim virtus imperfectioris corporis confortatur ex situali propinquitate perfectioris corporis, ut minus calidum ex præsentia magis calidi: ita virtus intellectiva inferioris Angeli confortatur ex conversione superioris Angeli ad ipsum. Hoc enim facit in spiritualibus ordo conversionis, quod facit in corporalibus ordo corporaliter propinquitatis.* Et hanc etiam sententiam aliquo modo defendere conatur Hervæus, et alio modo Richardus. Sed revera quaecumque ratione explicetur, est improbanda sententia. Nam tribus modis intelligi potest inferior Angelus confortari ex præsentia, seu conjunctione superioris, scilicet per solam assistentiam, vel per efficientiam superioris in inferiorem, augendo virtutem ejus, vel per coefficientiam cum inferiore. Primus modus est improbabilis, et a nemine asseritur, etiam in materialibus agentibus. Etenim magis calidum assistens, seu conjunctum minori calido; si nec in illum, nec cum illo coagat, non poterit illud ad agendum confortare, seu actionem ejus augere; quia pura assistentia solum dicit quamdam relationem propinquitatis, quæ virtutem agendi

augere non potest. Ita ergo licet Angelus superior intelligatur esse conjunctus inferiori, vel secundum realem præsentiam, vel secundum aliam extrinsecam conversionem ad ipsum, si in illum non agat, nec cum illo, non poterit augere vim intelligendi ejus.

21. Alter modus est possibilis in corporibus, et in hoc sensu explicat suum exemplum D. Thomas, dum ait: *Minus calidum crescit in calore ex præsentia magis calidi.* Sed jam ostendimus, lumen Angeli inferioris non posse hoc modo augere lumen alterius Angeli. Neque D. Thomas est tam materialiter intelligendus. Nam exempla præsertim adeo remota, et quæ solum ad quamdam manuactionem adducuntur, non in omnibus accommodari debent; præsertim cum idem D. Thomas ibidem ad 2, et quæst. 9, de Veritat., art. 1, ad 2, latius, et evidentius id declaret, ut paulo post referemus. Tertium modum conatur defendere Hervæus; sed mihi etiam improbabilis videtur: quia intellectus unius Angeli non potest efficere intellectionem alterius, nec totaliter, nec partialiter, quia tantum est activus actione immanente, et in se, ac ex seipso.

Sicut etiam lumen gloriæ unius Angeli superioris non potest conjungi cum lumine inferioris Angeli ad coefficientium cum illo perfectiorem visionem: nec habitus unius cum habitu alterius, et sic de cæteris principii intelligendi. Idem ex dicendis constabit hanc efficientiam esse superfluum, unde cum etiam sit præter naturalem ordinem talium potentiarum, et actuum, quantum ex his, quæ experimur, assequi possumus, non est admittendus talis modus confortandi potentiam. Denique posset hæc conjunctio explicari juxta opinionem Richardi de locutione Angelorum, quod hæc illuminatio fiat per quamdam emissionem luminis intellectualis Angeli illuminantis, non effectivam, sed quasi formalem, quia idem lumen numero, quod est in Angelo illuminante, quasi extenditur usque ad intellectum Angeli illuminati, et contingendo illum, eum excitat, confortat, et elevat, ad aliquid cognoscendum. Quem modum innominato auctore refert Ægidius, d. art. 5. Et illum impugnat, et quidem quoad illam effusionem improbat eisdem rationibus, quibus similem sententiam in locutione impugnabimus: quoad confortationem vero, vel efficientiam, rationibus proxime factis impugnanda est, quia æque procedunt, sive illa conjunctio fingatur cum illa effusione ejusdem luminis, sive absque illa.

22. *Sextus modus explicandi.* — Quatuor

illuminandi modos distinguit Henricus. — *Rejicitur primus ac secundus.* — *Rejicitur tertius.*

— Sextus principalis modus dicendi est, Angelum superiorem illuminare inferiorem efficiendo in illo dispositionem, qua posita Angelus inferior lumen a Deo recipit, quo res de novo cognoscit, de quibus illuminatur. Ita sentit Richardus, in 2, distin. 9, art. 2, quæst. 2, et Marsilius, in 2, quæst. 7. Qui dicunt, per illam dispositionem, ita confortari intellectum Angeli illuminati, ut incipiat videre in Verbo aliqua, quæ prius non videbat, et ideo de illis illuminetur. Latius tradit hanc sententiam Henricus, quodlib. 5, quæst. 15, art. 1, distinguit enim in summa quatuor illuminandi modos. Primo efficiendo per se, vel augendo lumen: secundo proponendo aliquid participans lumen: tertio removendo impedimenta, ut aperiendo fenestram: quarto disponendo ad receptionem luminis. Ex quibus modis primum negat reperiri in illuminatione Angelorum, concordans cum his, quæ contra tertium, et quartum modum diximus. Secundum autem admittit, ita vero illum explicat, ut coincidat cum propositione veritatis cognitæ ab Angelo illuminante superiori, non explicat autem quomodo fiat illa propositio, seu manifestatio veritatis, et ad locutionem Angelorum id remittit, de qua in articulo secundo obscure loquitur, ut in libro secundo dixi. Tertium etiam modum illuminationis admittit in Angelis, sed non explicat, quod, vel quale sit illud impedimentum luminis præcedens in Angelo illuminando, quod ab illuminante auferatur, ut lumen recipiat. Neque facile cogitari potest tale impedimentum in Angelo beato, in quo nec peccatum, nec error, aut propria ignorantia esse potest; sed simplex nescientia, a qua non purgatur Angelus, ut illuminari possit, sed per illuminationem ipsam expellitur; ut supra explicando actus hierarchicos a Dionysio traditos declaravimus. Quod si in diversis generibus causarum dicatur, ablationem impedimenti præcedere, et subsequi illuminationem, non est de locutione contendendum: nam per hoc non multiplicantur modi, vel actiones illuminandi, sicut sol non aliter illuminat expellendo tenebras, quam lucem immittendo. Adde, inter expulsionem puræ privationis, vel negationis, et introductionis luminis non esse proprium ordinem realem, seu causalitatis, sed tantum rationis, ut ex aliis locis suppono. Non opus ergo est Angelis inter se tribuere illuminationem spiritualem per ablationem impedimenti, cum nullum intercedat præter ipsam carentiam

scientiæ, ut recte exponit D. Thomas, q. 9, de Verit., art. 3.

23. *Rejicitur quartus.* — Quartum denique modum etiam admittit Henricus, et in hoc convenit cum prioribus auctoribus. Nullus tamen eorum explicat, quæ sit illa dispositio, nec ego illam excogitare potui. Nam illa dispositio, si ut supponitur positiva est, et per se præparat mentem ad illuminationem, in intellectu esse debet: at vero in intellectu nihil est, nisi vel actus cognoscendi, vel principia illius, quæ sunt potentia ipsa, vel species, vel habitus aliquis, seu lumen ab illa distinctum, eique infusum: nihil autem horum sit ab Angelo illuminante, nisi forte species (ut infra dicitur); illa vero neque est dispositio, nec indiget dispositione. Posset autem aliquis distinguere in illuminatione duos terminos, primum, et secundarium, sicut illos distinguit D. Thomas, dicta quæst. 9, de Veritat., art. 3. Primarius dicitur ille, quem illuminans primo, et per se efficit in illuminato, quo illum constituit in actu primo, et proximo ad intelligendum id, de quo illuminatur. Secundarius autem est actus ipse intelligendi, per quem Angelus illuminationem recipiens, percipit rem de qua illuminatur. Quia ergo actus primus est quasi dispositio ad secundum, ideo dici potest Angelus superior illuminare inferiorem, efficiendo in illo dispositionem ad lumen recipiendum: per lumen intelligendo ipsam actualem cognitionem per illuminationem intentam. Quæ sententia, sic explicatis ejus terminis, in re verum sensum continet, quem statim explicabimus. Vereor tamen dictos auctores non fuisse in hoc sensu locutos: tum quia non loquuntur de dispositione ad lumen a Deo recipiendum. Tum etiam, quia Angelus illuminans immediate, ac per se nihil potest efficere in illuminato, nisi speciem intelligibilem (ut statim dicam). At vero species non est proprie dispositio ad actum; sed proprium principium ejus simul cum potentia. Verum tamen si quis velit in eo sensu illam sententiam defendere, cum illo nec de verbis, nec de aliorum auctorum sensu contendemus. Dicti vero auctores absque ulla dubitatione, de specie non loquuntur.

24. *Septimus et verus modus explicandi.* — Ultimus ergo modus explicandi hanc illuminationem, quoad actionem illuminantis in illuminatum est, quod Angelus illuminans imprimat illuminato speciem illius actus, quem per talem locutionem ei manifestat, per quem etiam ipse cognoscit rem, de qua alteram illu-

minare intendit. Hunc ergo modum explicandi illuminationem Angelorum verum censeo, et non est alienus a sententia Scoti, Bassolis, et sequacium. Nam Scotus sub disjunctione loquitur de efficientia actus secundi, aut primi, qui est species. Nec etiam est hic modus præter D. Thomæ mentem: nam ipse de locutione sentit ita fieri, ut supra ostendi, et eadem est ratio de illuminatione. Et omnia quæ in particulari de illuminatione, dicta sunt, possunt optime juxta hanc sententiam intelligi, ut mox explicabo. Et quod Capreolus dixit de qualitate intentionali, de specie intelligibili acceptum habet maximam probabilitatem, et in alio nullam habere potest, ut ostendi. Favet etiam illi D. Thomas quatenus locutionem Angelorum docet non fieri sine excitatione, quæ aliquid ponat in audiente, ut supra ostensum est. Item quatenus in dicta quæst. 106, art. 2, dicit Angelum non movere voluntatem, nisi suadendo ex parte objecti: unde insinuat ad illuminandum intellectum alterius Angeli plus conferre; et quæst. 111, art. 1, in corpore, differentiam constituit inter illuminationem Angeli respectu alterius Angeli, et respectu hominis, quod hominem illuminat per phantasmata, Angelum vero per nudas et puras spirituales species. Et eandem doctrinam videtur intendere in quæst. 117, art. 1, cum ait, Angelum illuminantem confortare intellectum illuminati speciali virtute activa, quam non habet inter homines magister in discipulum, sed solam directionem ex parte objecti, seu principiorum et rationum assentiendi.

25. *Probatur.* — *Ad rationes in num. 3.* — Ratione potest hæc sententia probari ex dictis. Primo a sufficienti partium enumeratione: quia nec necesse est, ut Angelus illuminans aliquid reale faciat in illuminato, sed nihil aliud potest efficere, præter speciem, ut ostensum est, discurrendo per alia omnia, quæ excogitata sunt, vel cogitari posse videntur: ergo illuminat imprimendo speciem. Secundo, quia supra ostensum est, locutionem ita fieri, et dictum etiam est, illuminationem esse locutionem quamdam; ergo debet cum proportione fieri, aliquam speciem imprimendo. Unde obiter etiam probatur in hoc modo nullum esse posse inconveniens, quia ostensum est in locutione illud non habere; ergo nec in tali locutione, quæ sit illuminatio, illud habebit. Et inde ulterius constat, rationes primæ sententiæ negantis omnem actionem illuminantis in illuminatum non esse alicujus momenti. Nam prima de illapsu, de locutione solvitur,

quia ad illapsum proprium non sufficit præsentia intima cum aliqua motione accidentali; sed necessarius est substantialis influxus, vel si sit accidentalis, quod sit cum quadam excellenti potestate, et dominio, ut in lib. 2, cap. 5, explicatum est. Ad secundam vero dicitur posse unum Angelum efficere in alium speciem sui actus, et hanc posse aliquando sufficere ad illuminationem, si cum debita proportione fiat ex industria illuminantis, ut infra explicabitur. Ad tertiam vero dicimus, aliquem sane modum ponendi veritatem ad illuminationem sufficere, illam autem proportionem veritatis sine impressione speciei fieri non posse, et per illam optime, ac sufficienter fieri posse.

26. *Probatur tertio dictus septimus modus.* — Tertio suadet amplius hæc sententia declarando illam. Nam intellectus Angeli beati, sicut in naturalibus ex parte potentiæ est constitutus in actu primo ad intelligendas veritates naturales: ita etiam in supernaturalibus est constitutus in actu primo ad cognoscenda supernaturalia; quia sicut illud pertinet ad talis naturæ perfectionem; ita hoc ad complementum status beatifici spectat. Unde fit ut sicut intellectus Angeli in pura natura spectatus habet naturale lumen ex parte potentiæ sufficiens ad intelligenda naturalia: ita intellectus ejusdem Angeli in statu beatifico constitutus habeat lumen supernaturale, infusum, habituale, ac permanens, et sufficiens ex parte potentiæ ad cognoscenda supernaturalia. Ideoque sicut in naturalibus non illuminatur ex parte luminis radicalis (ut sic dicam), ita neque in supernaturalibus illuminatur de novo ex parte habitualis luminis ad intelligendum. Indiget autem in utroque ordine conjunctione cum objecto, quæ fit per species intelligibiles, et ideo in utroque ordine illas habet inditas de rebus aliis, præterquam de actibus liberis, seu cogitationibus cordium: ergo sicut in ordine naturæ isti actus manifestantur per impressionem specierum intelligibilium, ita etiam in ordine supernaturali, ad quem pertinet illuminatio; ergo necesse est ut in illuminatione imprimis intercedat impressio specierum, per quas communicatio conceptuum fit. Deinde in ordine naturæ non obstante perfecta scientia Angeli in actu primo, per illam non potest cognoscere futura contingentia in se ipsis, et cum certitudine, quia non habet immediatam virtutem, nec etiam habet medium naturale, quo veritas illorum determinate manifestetur: et ideo necesse est ut per locutionem, seu re-

velationem alterius ea cognoscat; ergo eadem ratione in ordine supernaturali non potest Angelus beatus per scientiam habitualement, etiam supernaturalis ordinis, cognoscere per seipsum futura contingentia, vel quæ pendent ex voluntate Dei: nisi eorum veritas per alium illa cognoscentem, ut vera proponantur; per hujusmodi autem propositionem cognosci poterunt, si convenienti modo fiat. At vero hæc propositio sufficienter fit per species intelligibiles repræsentantes conceptus Angeli docentis, et tradentis has veritates alteri Angelo modo illi accommodato; ergo per has species fit talis illuminatio. Atque hæc ratio, et sententia melius intelligetur, ac persuadebitur, nonnulla dubia proponendo, et explicando: quod in duobus capitibus sequentibus fiet.

CAPUT XIV.

NONNULLIS DIFFICULTATIBUS CIRCA RESOLUTIONEM
CAPITIS PRÆCEDENTIS SATISFIT.

1. *Prima difficultas.* — Prima difficultas est, quia superior Angelus illuminans inferiorem, ostendit illi, quæ ipse in Verbo Dei videt, et alter non videt. Sed Angelus superior non potest ostendere inferiori actum illum, quo res in Verbo videt, seu speciem illius actus ei conferre; ergo non potest illuminare inferiorem, dando illi speciem illius actus, quo cognoscitur, de qua alterum illuminat. Consequentia bona est, et minor etiam est clara, quia superior Angelus videt res in Verbo per ipsam visionem Verbi beatam, cujus speciem alteri communicare non potest. Quod si forte unus beatus videt aliorum visiones, per proprias species eorum, tales species non ab ipsis beatis, sed a Deo infunduntur, et non successive, sed a principio beatitudinis. Imo sicut ipsa visio in se immutabilis est, ita una tantum est in unoquoque Angelo, seu beato species illius, per quam eodem modo talem visionem cognoscit, quoties actu illam considerat. Non ergo potest fieri nova illuminatio per impressionem novæ speciei ipsius visionis beatificæ superioris Angeli, nec per novum modum cognoscendi illam.

2. *Positæ difficultatis assumptum probatur.* — Major autem principalis difficultatis sumpta est e doctrina D. Thomæ, d. q. 106, art. 1, ad 1, ubi dicit, illuminationes Angelorum non esse de ipsa Dei essentia, sed *de rationibus divinarum operum, quæ a Deo cognoscuntur. sicut in causa.* Et infra sic inquit: *Unde supe-*

rior Angelus plura in Deo de rationibus divinarum operum cognoscit, quam inferior, et de his eum illuminat. Refertque Dionysium, c. 4, de Divin. Nom. Et cum D. Thoma in hoc consentit Ægidius 2, dist. 9, quæst. 1, art. 5, ubi non tantum de rationibus divinarum operum, sed etiam de mysteriis, et effectibus Dei loquitur, dicens, superiorem Angelum videre aliquod mysterium, vel aliquem effectum in Deo, quem non videt inferior, et illum proponere inferiori, et sic illum illuminare. Imo etiam ait, superiorem Angelum nunquam docere inferiorem de re, quam in Deo non videat: et aperte declarat se loqui de visione effectus in Deo tanquam in causa in qua relucet. Et illum ibidem imitatur Argentina, quæst. 1, art. 3, in fine, ubi aperte loquitur de visione beata.

3. *Duplex solutio datur.* — *Juxta modum causalem solvitur objectio.* — Ad hanc difficultatem expediendam præmittere oportet vulgarem distinctionem in superioribus tactam de duplici modo videndi aliquid in Deo, scilicet, formaliter per ipsammet visionem beatam, qua primario videtur Dei essentia, et secundo aliquid creatum, quod in causa, seu ex vi talis visionis ejus repræsentatur: vel causaliter, quatenus ratione visionis Dei aliquid ex illa revelatur per distinctam cognitionem: si ergo in difficultate proposita videre aliquid in Verbo sumatur late, prout res extra visionem Dei revelatæ dicuntur videri in Verbo causaliter, sic cessat difficultas, quoniam ea, quæ tantum causaliter in Verbo videntur, per actum distinctum a visione beatifica cognoscuntur: et ita potest facile illorum cognitio per illuminationem alteri communicari media specie impressa ejusdem actus cognoscendi, ut in discursu hujus capituli magis explicabimus. Si vero sit sermo de proprio, et rigoroso modo videndi res in Deo formaliter, ex vi visionis, seu per eandem visionem Dei, sic duo esse dicenda existimo.

4. *Juxta modum videndi formaliter fit prima pronuntiatio.* — Unum est, superiorem Angelum illuminantem alium non semper instruere illum de rebus, effectibus, vel rationibus divinarum operum, quas ipse in Verbo videt; sed posse illuminare alium de rebus, quæ extra Verbum illi revelatæ sunt, et ab alio nesciuntur. Probatur, quia cum supremi Angeli non omnia in Verbo videant illo modo, ut est clarum ex supra dictis, quia non comprehendunt Verbum, præter ea, quæ in Verbo formaliter vident, possunt alia, per revelationem cognoscere, quæ inferioribus non immediate reve-